

Arrest

**nr. 133 074 van 12 november 2014
in de zaak RvV X/ IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014, houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014 om 10:30u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOL die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van

de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

2.1 De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij de wettelijke termijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen deed verlopen. Zij verwijst naar artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat, gelet op het feit dat het thans bestreden bevel niet een eerste verwijderingsmaatregel betreft, zij een beroepstermijn van vijf dagen in acht diende te nemen. De vordering is bijgevolg laattijdig ingesteld, aldus de verwerende partij.

2.2. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van dezelfde wet stelt :

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 7 mei 2012, op 8 augustus 2012 en op 5 juni 2014.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw op het feit dat het bevel van 7 mei 2012 en van 8 augustus 2012 impliciet is opgeheven door de ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast, aan de hand van de stukken van het administratief dossier dat op 16 mei 2013 de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is verklaard. De raadsvrouw van verzoekende partij stelt bijgevolg terecht dat de eerste twee bevelen van 2012 impliciet zijn opgeheven. Op 27 februari 2014 is de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Evenwel, wat het bevel van 5 juni 2014 betreft, kan de raadsvrouw niet worden gevolgd waar zij betoogt dat het niet als een voorgaand bevel op de huidige bestreden beslissing kan worden beschouwd omdat zij hiertegen een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 155 769. Het hangend annulatieberoep bij de Raad heeft geen schorsende werking en belet niet dat de verwerende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten neemt, zoals *in casu*. De verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat het bevel van 5 juni 2014 zich nog steeds in het rechtsverkeer bevindt.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert de beslissing tot verwijdering als zijnde *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Uit deze begripsbepaling en artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins worden afgeleid dat de wetgever met het gebruik van de term ‘verwijderingsmaatregel’ enkel bedoeld heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten waartegen geen beroep tot nietigverklaring is ingediend bij de Raad. De verzoekende partij die, het weze herhaald, reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij meent te kunnen stellen dat zij over een beroepstermijn van tien dagen beschikte.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij afgegeven tegen ontvangstbewijs op 3 november 2014, zodat krachtens artikel 39/57, §2, 3° van de Vreemdelingenwet haar beroepstermijn van vijf dagen begon te lopen de eerste dag daarop volgend, zijnde 4 november 2014. De op 10 november 2014 ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve laattijdig ingediend, zodat zij ook wat betreft het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten als onontvankelijk moet worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. MOONEN